

Sygn. akt II Ka 91/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

28 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu 28.04.2017 r.

sprawy W. P.

obwinionego o wykroczenie z art. 86§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy z 17.01.2017 r., sygn. akt II W 482/16

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 60 zł.

Waldemar Cytrowski

Sygn. akt II Ka 91/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17.01.2017 r. w sprawie o sygn. akt II W 482/16 Sąd Rejonowy w Słupcy uznał obwinionego W. P. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86§1 kw kw i za to skazał go na karę grzywny w kwocie 600 zł.

Apelację wniósł obrońca, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść i obrazę przepisów postępowania oraz naruszenie przepisów procesowych, tj. art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 424 kpk.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie jest zasadna.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że obwiniony popełnił zarzucane mu wykroczenie. Sąd I instancji w prawidłowo sporządzonym, a więc spełniającym kryteria z art. 82§1 kpw w zw. z art. 424 kpk uzasadnieniu wykazał dlaczego odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego oraz dlaczego za wiarygodne uznał zeznania pokrzywdzonego. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Ustalona zatem przez Sąd wersja zdarzenia przy wykazaniu niewiarygodności wersji przedstawionej

przez obwinionego, jeżeli tylko nie opiera się na ocenach dowolnych i jest logicznie poprawna czyni zarzut błędu w ustaleniach faktycznych bezzasadnym, natomiast uzasadnienie takiego zarzutu opiera się na ocenach dowolnych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Przede wszystkim pokrzywdzony zaraz po zdarzeniu udał się w pościg za uciekającym pojazdem, zapamiętał markę i numery rejestracyjne tego pojazdu, zapamiętał twarz kierującego oraz widział pasażera pojazdu. Zeznania te znalazły odzwierciedlenie w wyjaśnieniach obwinionego i zeznaniach świadka B. K. w tym zakresie, w którym przyznali, iż rzeczywiście tego dnia przejeżdżali przez M. jadąc od strony W.. Zaraz też po ucieczce obwinionego, pokrzywdzony zatelefonował na numer alarmowy 112, a następnie w W. podjechał do radiowozu i o zdarzeniu poinformował kierującego radiowozem policjanta M. H., z którym udał się na miejsce zdarzenia. Z zeznań tego policjanta wprost natomiast wynika, iż na miejscu zdarzenia na poboczu drogi widział „śląd świadczący o nagłym zjechaniu pojazdu z drogi”. Jeżeli nadto uwzględni się, iż wcześniej pokrzywdzony nie znał obwinionego, a zatem nie miał żadnego powodu aby wskazywać na pojazd, którym obwiniony kierował, to nie ma żadnych racjonalnych powodów ażeby odmówić wiarygodności jego zeznaniom. Nieistotne natomiast rozbieżności pomiędzy jego zeznaniami i zeznaniami policjanta złożonymi na rozprawie, w szczególności co do miejsca zdarzenia, wynikały tylko z powodu upływu czasu od zdarzenia do rozprawy. Jak bowiem wyżej zostało wskazane policjant podczas pierwszego przesłuchania zeznał, iż z pokrzywdzonym udał się na miejsce zdarzenia i widział wskazany mu przez pokrzywdzonego ww. ślad na poboczu drogi. Nie ma zatem żadnych wątpliwości, iż obwiniony wypełnił strony podmiotową i przedmiotową wykroczenia z art. 86§1 kw.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podst. art. 119 kpw w zw. z art. 636§1 kpk, art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Waldemar Cytrowski